ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὕστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κιβώτιο τὶς τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα, τὰ ἐτύλιξε μέσα σ' ἕνα μεταξωτὸ πορτοφόλι καὶ ἔπειτα ἔρριξε τὸ δέμα καὶ τὸ γράμμα στὸ βάθος τοῦ καλαθιοῦ ποὺ εἶχε τὶς τροφὲς τοῦ ὑποκόμητος.

Ἀφοῦ ἔκανε ὅλ' αὐτά, μ' ἀνάλαφρο βῆμα ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἔβαλε τὸ καλάθι κάτω, μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Φλορεστὰν καὶ σίγουρη ὅτι αὐτὸς δὲ μποροῦσε νὰ βγῇ ἔξω χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὸ καλάθι, κατέβηκε κάτω μὲ τὶς ἴδιες προφτλάξεις ποὺ εἶχ'ἐρθεῖ. Μετὰ ἕνα λεπτὸ βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

. . . . . .

Κανένας θόρυβος δὲν εἶχε φτάσει ὡς τὸν ὑποκόμητα ἀπ' ὅσα εἶχαν διαδραματισθεῖ κάτω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ τοῦ κινήσει τὴν περιέργεια.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, φόρεσε τὸν μανδύα του καὶ ἄρχισε μὲ ἀνυπομονησία νὰ περιμένει τὸ γυρισμὸ τοῦ Βρινδινοῦ.

Ὅσο ὅμως αὐτὸς ἀργοῦσε, τόσο καὶ ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Φλορεστὰν ἄναβε. Τὸν ἔτρωγε ἡ περιέργεια νὰ μάθει.

— Μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα ; συλλογιζόταν.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔφτανε γιὰ νὰ τὸν κάνει ν' ἀποφασίσει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Καὶ, ὅπως καλὰ τὸ εἶχε προβλέψει ἡ Μαγδαληνή, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἐκίνησε τὴν προσοχή του εἶταν τὸ καλάθι.

Σὰν ἄνθρωπος ποὺ πεινᾶ τὸ πῆρε, τὸ ἐξασφάλισε μέσα στὴν κάμαρή του καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ὅλο τὸ σπίτι φωνάζοντας τὸ Βρινδινό.

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς φυλακῆς του ὁ Βρινδινὸς θ' ἄκουσε αὐτὴ τὴ φωνή, μὰ δὲ μποροῦσε ν' ἀπαντήσει.

Ὕστερ' ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου μάταιες ἀναζητήσεις, ὁ ὑποκόμης ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του, βέβαιος ὅτι κάποια σημαντικὴ ὑπόθεσις θὰ εἶχε ἐξαναγκάσει τὸ Βρινδινὸ νὰ βγῇ ἔξω.

Ἐξ ἄλλου ὁ τρόπος ὅπου εἶχε βρῇ τὸ καλάθι τοῦ φάνηκε σὰ μιὰ σιωπηλὴ παραγγελία τοῦ Βρινδινοῦ νὰ γευματίσει μόνος του καὶ ἐπειδὴ πεινοῦσε ἐξαιρετικὰ ἐπέπεσε κατὰ τῶν φαγητῶν μὲ μεγάλη ὄρεξη.

Βρισκόταν στὰ ἐπιδόρπια κ'ἔψαχνε μέσα στὸ καλάθι γιὰ νὰ πάρει κανένα φροῦτο, ὅταν τὸ χέρι του συνάντησε τὸ δέμα μὲ τὰ λεπτὰ καὶ τὸ γράμμα.

Τὸ δέμα εἶταν βαρύ, φουσκωμένο καὶ ἄφηνε νὰ φαίνονται μέσ' ἀπ' τὰ νοίγματά του μεγάλοι κύλινδροι χρυσῶν νομισμάτων.

Στὸ γράμμα εἶταν γραμμένα μ' ἕνα χαρακτῆρα, λεπτό, κομψὸ καὶ σταθερό, τ' ἀκόλουθα :

«Κύριε ὑποκόμη,

Ἐπειδὴ ἀναγκάζομαι νὰ φύγω αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ ἕνα ταξεῖδι τοῦ ὁποίου δὲ μπορῶ νὰ προβλέψω τὸ τέλος, λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἀποχαιρετῶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου αὐτῆς καὶ ὄχι προφορικῶς, ἀλλὰ ὁ χρόνος μου εἶνε πολύτιμος.

Σᾶς βάζω μέσα σ' αὐτὸ τὸ καλάθι τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα χρυσᾶ· μπορεῖτε νὰ τὰ δεχθῆτε χωρὶς κανένα δισταγμό. Εἶνε μιὰ μικρὴ προκαταβολὴ ἀπὸ τὴν περιουσία ποὺ θἄρθει στὰ χέρια σας μιὰ ἡμέρα, καὶ αὐτό, ἐπειδὴ ἡ ἀναχώρησίς μου δὲν πρόκειται νὰ μεταβάλει τίποτε ἀπ' ὅσα σᾶς εἶπα. Θὰ πλουτίσετε, κύριε ὑποκόμη, ἀλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάνετε ὑπομονὴ δεκαοκτὼ μηνῶν. Ὡς τότε μπορεῖτε νὰ ζῆτε διασκεδάζοντας σ' ὁποιο μέρος θέλετε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Τουρραίνη, τὴν ὁποία σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐγκαταλείψετε ἀπὸ ἀπόψε μάλιστα.

Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἡ παράταση τῆς διαμονῆς σας ἐδῶ θὰ ἐξέθετε τὴ ζωή σας σὲ σοβαροὺς κινδύνους. Ἐὰν ὅμως, παρὰ τὴν συμβουλή μου ἐπιμένετε νὰ κατοικήσετε σ' αὐτὴ τὴν πόλη, τότε λάβετε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὶς τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα τὰ ὁποῖα βάζετε στὸ συρτάρι τῆς σκευοθήκης ποὺ εἶνε ἀπέναντι στὸ κρεββάτι σας.

Γιατὶ σᾶς παραχωρῶ τὸ ποσὸν αὐτό, μόνο ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι θὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε ἄφαντος ἐπὶ δεκαοχτὼ μῆνες, ὅπως σᾶς προαναφέρα.

Ἀλλοιῶς θὰ σᾶς θεωρήσω ὡς ἄνθρωπο νεκρὸ καὶ ἐπειδὴ οἱ νεκροὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη χρημάτων, οὔτε καὶ σεῖς, φυσικά, θὰ χρειάζεσθε τὰ δικά μου.

Διατελῶ μὲ ὅλο μου τὸ σεβασμό, κύριε ὑποκόμη, ταπεινός, ἀφοσιωμένος καὶ εὐπειθέστατος δοῦλος σας. *Βρινδινὸς*

Ἀφοῦ διάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Φλορεστὰν ἔπεσε σὲ μιὰ βαθειὰ ἔκσταση. Μολαταῦτα τοὐρχόταν ἡ ὄρεξη νὰ γελάσῃ. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα θὰ ἐνόμιζε ὅτι ὁ Βρινδινὸς τὸν ἐκορόϊδευε, ἀλλὰ τὸ ποσὸν εἶταν τόσο σημαντικό, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ πιστεύει πιὰ ἀδιστάκτως σὲ ὅσα τοῦ εἶχε πῇ ὁ Βρινδινός.

Ὅσο γιὰ τὴ φυγὴ τοῦ Βρινδινοῦ καὶ γιὰ τὴ συμβουλὴ ποὺ τοῦ ἔδινε νὰ φύγῃ κι' αὐτὸς δὲν τοῦ ἔκανε καμμία ἐντύπωση. Εἶχε ἰσχυροὺς ἐχθροὺς στὴν Τουρραίνη, ὁ Βρινδινός τοῦ τὸ εἶχε ἐπικυρώσῃ αὐτὸ καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοί, φαίνεται, θὰ ἐσκόπευαν νὰ τὸν ξεμπερδέψουν. Μέσα σ' ὅλα τὰ σκοτεινὰ καὶ μυστηριώδη αὐτὰ γεγονότα ἕνα πρᾶγμα μόνο ξεκαθάριζε : ὅτι ἡ εὐτυχία του, τὴν ὁποία τοῦ εἶχε πῇ ὁ Βρινδινός, ἔπαιρνε τώρα ἀναβολὴ δεκαοκτὼ ὁλοκλήρων μηνῶν.

Αὐτὸ εἶταν πολὺ θλιβερό.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ σκέπτεται βαθειὰ καὶ νὰ στενάζῃ ἀκόμα βαθύτερα. Τὸ δίλημμα εἶταν καθαρό : ἔπρεπε ἢ νὰ φύγῃ τὴν ἴδια ἡμέρα παίρνοντας μαζί του καὶ τὰ λεπτὰ ἢ νὰ μείνῃ στὴν Τουρραίνη χωρὶς πεντάρα.

Ὁ δισταγμὸς τῆς ἐκλογῆς θὰ εἶταν ἀφροσύνη. Γιὰ αὐτὸ κι' ὁ Φλορεστὰν φόρεσε τὰ ροῦχα του, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴ μονομαχία.

Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ βραδιάζει. Εἶταν ἡ ὥρα ποὺ ἡ ὡραία κόμησσα ἐπήγαινε νὰ περιπλανηθῇ στοὺς κήπους τοῦ μεγάρου της.

Ὁ Φλορεστὰν δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ γιὰ πάντα, χωρὶς νὰ ρίξῃ ἕνα τελευταῖο βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ σ' ἐκείνην, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ τὸ ξέρει, τοῦ εἶχε κατακτήσει τὴν ψυχή.

Κάτωχρος καὶ συντριμμένος ἀπὸ τὴ θλῖψι πλησίασε τὸ παράθυρο, τοῦ ὁποίου ἔσπρωξε ἐλαφριὰ τὰ παντζούρια.

Σιωπὴ κ' ἐρημία εἶταν ἁπλωμένη μέσα στὸ περιβόλι. Ὁ ὑποκόμης περίλυπος μέχρι θανάτου, συλλογιζόταν ὅτι θὰ ἔφευγε χωρὶς ν'ἀποχαιρετήσῃ ἐκείνην...

Ἀλλ' ὅταν τὰ μάτια του μπόρεσαν νὰ διακρίνουν καλλίτερα κάτω ἀπὸ τὶς σκιὲς τῶν φυλωμάτων ἀνασκίρτησε ὁλόκληρος.

Ἡ Δολόρα εἶταν ἐκεῖ, μόνη της, καὶ κοιμότανε. Εἶχαν κρεμάσει στὰ κλαδιὰ δυὸ φιλυρῶν μιὸ κομψὴ αἰώρα, καμωμένη ἀπὸ πορφύρα καὶ μετάξι. Μέσα στὴν κούνια αὐτὴ, ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι της στὸ χιονάτο χέρι της, ἡ Δολόρα εἶχε ἀποκοιμηθεῖ.

Εἴτε γιατὶ ἡ ἴδια τὸ εἶχε ἀπαιτήσει, εἴτε γιατὶ ἀπὸ σεβασμὸ παραμέρισαν, γιὰ νὰ μὴ τῆς διαταράξουν τὸν ὕπνο, οἱ ἀκόλουθοί της δὲν εἶταν ἐκεῖ.

Λόγῳ τῆς ἀποστάσεως, ὁ Φλορεστὰν δὲ μποροῦσε νὰ διακρίνει καλὰ τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ συμπλήρωνε τὰ χαρακτηριστικὰ της μὲ τὴ φαντασία του.

Ἄξαφνα, ἐνῷ ὁ ὑποκόμης εἶταν βυθισμένος στὸ ὄραμά του, τινάχτηκε ἔξαφνα καὶ καβάλλησε τὸ παράθυρο, ἕτοιμος νὰ πηδήξῃ ἔξω.

Μὲ τὰ φρύδια μαζεμένα, τὰ χείλη ὠχρά, τὰ βλέμματα γεμάτα φλόγες, μαζέφτηκε ἐκεῖ σὰ λιοντάρι ποὺ εἶνε ἕτοιμο νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τῆς λείας του. Τί εἶχε δεῖ;

Καβάλλησε τὸ παράθυρο....

XIV

Ὅπου ὁ Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου ἀποδίδει μιὰ φιλικὴ ὑπηρεσία στὸ Φλορεστάν.

Νὰ τί εἶχε δεῖ ὁ Φλορεστάν :

Μεταξὺ τοῦ παραθύρου ὅπου αὐτὸς ἀγρυπνοῦσε καὶ τῆς αἰώρας ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ κόμησσα τὸ διάστημα εἶταν ἀρκετὰ μεγάλο.

Δέντρα, πρασινάδες, ἄνθη, ἀγάλματα συμπλήρωναν αὐτὸ τὸ διάστημα. Στὴ μέση δὲ εἶταν ἕνα ἄγαλμα τῆς Ἀγραίας Ἀφροδίτης, βαλμένο ἐπάνω σὲ μεγάλο τετράγωνο βάθρο.

Πίσω ἀπὸ τὴ μιὰ τῶν τεσσάρων γωνιῶν αὐτοῦ τοῦ βάθρου ὁ ὑποκόμης νόμισε πὼς εἶδε ν' ἀναφαίνεται μὲ προφύλαξη καὶ νὰ κρύβεται ἀμέσως ἕνα ἀντρικὸ κεφάλι.

Στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς εἶχε γελαστεῖ. Φαντάστηκε πὼς εἶταν ἡ σκιὰ κανενὸς δένδρου. Μὰ σὲ δέκα λεπτὰ τὸ κεφάλι ξαναφάνηκε· αὐτὴ τὴ φορὰ διακρινότανε καθαρώτατα κι' ὁ Φλορεστὰν θυμήθηκε μάλιστα ὅτι τὸ εἶχερε κάπου αὐτὸ τὸ κεφάλι μὲ τὰ βλοσυρὰ μάτια, μὲ τὰ πυρὰ μαλλιά, μὲ τὸ πελιδνὸ χρῶμα. Συμβουλεύτηκε τότε τὸ μνημονικό του καὶ θυμήθηκε τὸ σκαιὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε πουλήσει ἕν' ἄλογο, μόλις ἔφτασε στὴν Τουρραίνη. Ἐκεῖνον ποὺ ὁ Τζίλ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ πανδοχείου, τὸν εἶχε ὀνομάσει «Ἐξάδελφο τοῦ Διαβόλου».

Πῶς εἶχε κατορθώσει ὁ δὸν ΔιέγοςΔιὰζ καὶ εἶχε μπεῖ μέσα στὸν παράδεισο αὐτὸ ; Πῶς κρυβότανε πίσω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος ; Πόσην ὥρα εἶταν κρυμένος ἐκεῖ ;

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐρωτήσεις βασάνιζαν τὸ μυαλὸ τοῦ ὑποκόμητος ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ δώσει μιὰ ἀπάντηση.

Τὸ βέβαιο εἶταν ὅτι ὁ Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου κατασκόπευε τὴ Δολόρα.

(Ἀκολουθεῖ)